
Vstup Rudé armády do města sledovaly Taryk s Timeou ze střechy Avionu, protože jim Ferdi zakázal vydat se do ulic. „Přes pět let jsme se paktovali s Hitlerem. Co my víme, jaký mají rozkazy, tak jim radši nelezte do rány,“ varoval je, než se odebral do kina hlídat, aby se mu tam v těch pohnutých dnech nic neztratilo. Jeho obavy se ale naštěstí ukázaly jako zbytečné. Sovětští vojáci se hnali dál na západ a kontrolu nad městem už po dvou dnech převzal prozatímní Ústřední národní výbor, složený z představitelů odboje. Ve stejný den dorazil ráno do obchodů čerstvý chléb a zástupci Komunistické strany Slovenska přinesli Ferdimu do kina snímek o ruském vojevůdci Kutuzovovi s tím, že bude i v jeho zájmu, když jím nahradí německé a české protektorátní filmy, jež měl původně ten měsíc na programu.

„Už tehdy neztráceli čas,“ vzpomínal na to po pár letech v té době už bývalý majitel kina Okno i cirkusu Ferdinand v prťavé přízemní garsonce, kde se vzdušnou akrobatkou nakonec skončil jako úplně normální, na celý svět nasraný stařík s nízkým důchodem.

Na konci léta roku 1945 vypověděla Taryk nájem v bytě a poprosila Ferdiho, aby si našel nového promítače. Direktor i Timea se domnívali, že se chystá vydat zpátky do Prešova a zažádat o vrácení domku v Okružní ulici, jehož teď byla po smrti Amose nezpochybnitelnou dědičkou, jenže ona nic takového neplánovala. Cítila, že se v Prešově i na celém Slovensku za poslední léta událo příliš mnoho zlého a že všechny ty křivdy, násilí, zbabělost, strach a nenávisť mezi lidmi zůstanou ještě dlouho poté, co z nároží zmizely luďácké vlajky a gardistické uniformy uložili jejich majitelé někam do nejzazších koutů půd a sklepů. Odmalička v sobě měla jakýsi zvláštní instinkt, jímž dokázala mnohem citlivěji než ostatní vnímat atmosféru určitého prostoru a energie, které v něm působily. Někdy to byl třeba jen malý pokoj, jindy město, nebo dokonce celý stát. Nebyla jasnovidka, která by dokázala předpovědět, co přesně se stane, spíš měla schopnost vycítit určitou, mnohdy nejasně ohraničenou množinu alternativ, jež by s větší či menší pravděpodobností

mohly nastat. A právě tohle tušení jí říkalo, aby se už do Prešova nevracela.

Nedělala si iluze, že by snad v poválečné střední Evropě mohlo být město či vesnice, jichž se události posledních let vůbec nedotkly, jinam ale mohla přijít jako cizinka, která o starých křivdách neví a nemá s nimi nic společného. Rozhodla se také vydat někam, kde bude co nejméně lidí a tím pádem i co nejméně ambicí, závisti, soupeření a skrytého i otevřeného násilí. Dokud takové místo pro sebe i svého ještě nenarozeného syna nenajde, nechá zatím oplodněné vajíčko odpočívat ve svém lůně.

Nejdřív ze všeho napsala dopis Mišovi Kramárovi. Nabídla mu, že si od ní může její domek koupit za polovinu odhadní ceny, a vyplašený Kramár, který nikdy v žádných levárnách neuměl chodit, a teď se bál, že bude mít z někdejší arizace cizího majetku problémy, souhlasil. Podepsali kupní smlouvu a Taryk se i s utrženými penězi vydala do Vídně za Nestorem. Potřebovala se na vlastní oči přesvědčit, že je všechno, co jí psal v dopisech, pravda a vážně mu nic nechybí.

Sama si nebyla jistá, jestli tak trochu ve skrytu duše nedoufala, že nakonec společně odjedou někam, kde to bude alespoň trochu připomínat jejich někdejší zemljanku, do níž mohl okolní svět jen nesměle nakukovat. Když se s ním ale vydala na lůžkové oddělení revmatologie a viděla, jak se zručně, bez jakéhokoliv sentimentu stará o všelijak pokroucené, hlemýždím tempem se belhající staroušky, došlo jí, že Nestor už to svoje pravé místo našel. Pro ni s dítětem se ale bohužel nehodilo.

„Herman dělá problémy,“ sdělí nám Jordan, když ještě s Trifonem probíráme situaci okolo byznysu s Čarodějovým perníkem. „Nějak dozvěděl, že my o hodně zvýšili výrobu a myslí, že by on zasloužil víc peněz.“

„A jak na takovou blbost přišel?“ mračí se Trifon.

„Říká, že když my změnili množství, změnili podmínky dohody.“

„Co si o tom myslíš, Miku?“

Vzpomenu si na Hermanův černý nátělník se zlatými iniciálami a vlastně mě to u něj vůbec nepřekvapuje. „Nejspíš nedokáže pochopit, že už svou šanci prošvihnul.“

„No a co s tím provedeme?“ Trifon se podívá nejdřív na Jordana a pak na mě. Jordan se moc nemá k odpovědi, tak se toho ujmu.

„Chce víc peněz, tak mu je dáme,“ povídám jakoby nic a po očku sleduju, co na to ti dva.

Trifon nic neříká, jen si mě zkoumavě prohlíží. Zato Jordan překvapeně vykulí oči. „To ty myslíš vážně?!“

„Jasně, lhostejně pokrčím rameny, jako že to vůbec nestojí za řeč. „Děláme toho třikrát víc, tak si může vzít a prodat trojnásobek dosavadního množství a vydělat třikrát tolik.“

„No a máme to vyřešené,“ usměje se spokojeně Trifon, zatímco Jordan se chytá za hlavu:

„Vždyť on imbecil, skoro neprodá i to, co teď od nás bere!“

„To přece není náš problém,“ vysvětlím Jordanovi a s potěšením si všimnu, že Trifon souhlasně přikyvuje. „Chce víc peněz a my mu je nabízíme.“

Dohodneme se, že Jordan domluví s Hermanem setkání někdy na příští týden, a Trifon mě pověří, abych schůzku vedl. Připadám si dobře. Samotného mě překvapilo, jak rychle a samozřejmě mě to řešení napadlo. Jasně, nebylo to nic složitějšího ani světoborného, ale Jordan ani nikdo z ostatních by na to nejspíš nepřišli. Možná mám opravdu na tyto věci talent.

Trifon mě postupně seznamuje s dalšími lidmi v organizaci. Mají s Christem docela vychytaný systém, kdy šéfové z našich poboček v Německu, Rakousku a Švýcarsku přiletí do City a scházejí se s námi venku v parku nebo v náhodně vybraném baru. Nikdo z nich nepřijde do hotelu Sofie ani do Vily, a dokonce ani netuší, odkud je bossově vlastně řídí. „Čím míň toho ví, tím líp pro ně i pro nás,“ shrne Trifon stručně a jasně jednu z hlavních zásad fungování gangu.

Kromě poznávání lokálních šéfů mám navíc ještě docela honičku pobrat všechny účetní a daňové triky, do kterých mě Trifon s Christem postupně zasvěcují. Většina lidí zblblých filmovými gangsterkami by asi byla překvapená, jak tohle podnikání funguje v reálu. Jak málo se při něm střílí nebo někomu přeráží čelist a jak často naopak vstupují do hry právníci a účetní.

I když se skoro nezastavím, stejně pomalu začínám pracovat na tom, abych se s NÍ vídal častěji. Zvažoval jsem nabídnout Christovi, že bych mohl občas na jeho matku dohlédnout a vzít ji třeba na nákupy nebo na výlet. Nakonec mi to ale připadalo moc brzy. Christovi by hned došlo, co tím sleduju, a těžko říct, jak by se mu líbilo, že mu pálím za mámou. Potřebuju se s ním víc sblížit a získat si jeho absolutní důvěru. Uvidíme, možná by pak byl v tomhle ohledu shovívavější. Třeba by se mu nakonec ulevilo, kdyby péči o Nevenu chtěl převzít někdo, na koho se může spolehnout. Zatím mám v plánu pozvat je oba na oplátku na snídani nebo na oběd a počkat si na svou příležitost.

Je podvečer a v salonku kavárny Sofie se skoro nedá hnout. Vůbec poprvé vidím všechny z gangu takhle pohromadě. Vládne tu napjatá atmosféra, většina přítomných tuší nějaký průser. Chlapi různě odbíhají ven kouřit a na cigáru se dohadují, co se asi děje. Vevnitř si před Trifonem a vlastně už i přede mnou tyhle řeči odpustí, ale zase po nás s očekáváním pokukují, jestli jim náhodou neprozradíme důvod, proč nás Christo takhle narychlo svolal. Tváříme se, že o tom nemáme ponětí, i když oba už od rána víme, že Nevena předešlé noci zmizela. Christo byl docela dlouho v klidu, nakonec se to nestalo poprvé. Tentokrát se ji ale osobním strážcům nepodařilo za celý den najít a sama se taky nevrátila, jak to prý po pár hodinách zatím vždycky udělala.

Mám o Nevenu strach, který se s přibývajícím časem mění v úzkost. Hlavou se mi honí myšlenky na to, co se jí mohlo stát. Z vydýchaného vzduchu v salonku mi není dobře, potřebuju na vzduch. Cestou se stavím na baru a objedná si u Lindy dvojité espresso.

„Je všechno v pořádku?“

„Jak to myslíš?“

„Já jenom, že vypadáš takovej bledej a přešlej.“

Zaslechnu v jejím hlase obavy o můj další osud a vlastně mě to i trochu dojde. Nejspíš si vyčítá, že se tenkrát nechala přemluvit a otevřela mi cestu k Trifonovi. Náš vztah se od té doby dost změnil. Jakmile jsem nebyl její podřízený, ale součást gangu a v podstatě Trifonova pravá ruka, už jsme spolu nespali. Já nevyvíjel v tomhle ohledu žádnou aktivitu a ona podle všeho neuměla udržovat milostný poměr s někým, do koho nebyla zamilovaná nebo vůči ní nebyl v podřízené roli.

„Neboj, musím si jenom trochu vydechnout,“ uklidním ji. Podá mi šálek s našlehanou mléčnou pěnou na vrchu a tváří se přitom ustaraně. Cítím z ní smutek a osamělost, neumím jí ale pomoci a zrovna teď mám dost vlastních starostí. Vyjdu ven, naberu do plic čerstvý vzduch a napiju se horké a silné

kávy. Alespoň trochu mě to probere z toho zvláštního, paralyzovaného stavu.

„Rychle, Miku, potřebuju tě vevnitř.“ Na chvíli jsem se zamyslel, takže jsem si nevšiml přicházejícího Christa. Vejdeme spolu do kavárny a zamíříme rovnou do salonku. Šéf dneska působí nezvykle soustředěně a energicky.

„Rozdělíte se do dvojic, každá si vezme jedno auto. Prohledejte celé město!“ Christo položí na stůl štos namnožených fotek. Všechny jsou stejné, je na nich Nevena v lehkém baloňáku, sukni pod kolena a kozačkách do půli lýtek. Vypadá jako modelka při focení podzimní kolekce oblečení nějaké luxusní módní značky.

Skončím v autě se Simeonem a přidělí nám oblast Karlína a Libně. „To teda terno, samý nonstop, putyka a herna,“ mračí se Simeon, než nastartuje a vyrazíme na noční jízdu.

Nad City zvolna zapadá slunce utopené v šedivých mracích. Koncem září už začíná být večer docela chladno. Doufám, že si Nevena nevyšla ven jen tak v šatech nebo v sukni a lehké košilce. Než se setmí, prohledáváme hlavně ulice a parky. Bezdomovci s krabicáky a lahváči sešle posedávají na parapetech výkladních skříní obchodů. Všelijaká mládež hulí na schodech před kostelem svatých Cyrila a Metoděje jointy a popíjí k tomu pívka a energetáky. Úředníci i bohémové v mezích zákona se hrnou z bývalých fabrik čerstvě předělaných na sídla firem, reklamních agentur a designových studií. Po Neveně nikde ani stopy. Podmračený den se pomalu mění v pochmurné šeré bezčasí a po pár minutách, vlastně skoro vzápětí, přechází v kalnou, nepřívětivou noc. Padá mlha, takže musíme jet pomaleji a stejně vidíme jen na pár desítek metrů. Okolo deváté to venku vzdáváme a začínáme obrážet podniky.

„Jenom rychle vejdeme dovnitř, ukážeme obsluze fotku a zeptáme se, jestli u nich náhodou nebyla tahle žena,“ zopakuju pro jistotu ještě jednou zadání od Christa. „Kdyby se někdo ptal, proč ji hledáme, je to cizinka, co zabloudila a nevyzná se tady. Když se do nás bude někdo srát, nebudeme s ním ztrácet čas, slušně se omluvíme a zmizíme.“